

3. Do budowy mieszkań, przeznaczonych do zaspakajania potrzeb mieszkaniowych pracowników państwowych powołany jest wyłącznie Zakład Osiedli Robotniczych.

4. Zakład Osiedli Robotniczych prowadzi budownictwo mieszkań, wymienionych w punkcie 3, z kredytów Państwowego Planu Inwestycyjnego Części Ministerstwa Odbudowy w drodze wykorzystywania bezzwrotnych środków finansowych z poszczególnych tytułów inwestycyjnych przewidzianych w planie.

II. Zasady i tryb rozdziału mieszkań.

5. Rozdziału mieszkań w domach pozostających w zarządzie państwowym lub wybudowanych przez Zakład Osiedli Robotniczych pomiędzy grupy użytkowników (p. 1a, b, c), objętych niniejszą uchwałą, dokonuje:

- na terenie m. st. Warszawy — Prezes Rady Ministrów na wniosek Komisji, powołanej uchwałą Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1946 r.;
- na terenie m. Łodzi — Prezydent m. Łodzi na wniosek Komisji działającej w składzie: Wiceprezydent m. Łodzi jako przewodniczący oraz 3 członkowie: przedstawiciel Prezydium Miejskiej Rady Narodowej, delegat O.K.Z.Z. oraz delegat Z.O.R.;
- na obszarze pozostałych miejscowości — właściwy wojewoda na wniosek Komisji, działającej w składzie: Wicewojewoda jako przewodniczący oraz 3 członkowie: przedstawiciel Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej, delegat O.K.Z.Z. oraz delegat Okręgowej Dyrekcji Osiedli Robotniczych (o ile w siedzibie Urzędu Wojewódzkiego brak Dyrekcji, w miejsce jej delegata wchodzi przedstawiciel Wydziału Odbudowy w Urzędzie Wojewódzkim).

6. Rozdział mieszkań między grupy użytkowników (p. 1a, b, c), następuje w drodze przydziału zbiorowych kontyngentów mieszkaniowych.

7. Pracownicy zatrudnieni w danym urzędzie bądź instytucji otrzymują mieszkania w kolejności, ustalonej regulaminem przydziału mieszkań danej władzy bądź instytucji, uzgodnionym z przedstawicielstwem właściwego Związku Zawodowego.

8. 1) Pierwszeństwo w uzyskaniu mieszkań posiadają pracownicy:

- podlegający eksmisji wskutek nakazu władzy budowlanej,
- których warunki mieszkaniowe zagrażają bezpieczeństwu życia lub zdrowia,
- zamieszkujący poza siedzibą zakładu pracy,
- którzy przeszli do służby w urzędach i instytucjach wymienionych w pkt. 1 z zawodowej służby wojskowej lub bezpieczeństwa publicznego i zajmują mieszkanie będące w administracji władz wojskowych lub bezpieczeństwa publicznego.

2) Zasady pierwszeństwa, określone w ustępie poprzednim, mogą ulec zmianie w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem państwowym — za zgodą właściwej Komisji.

9. Jeżeli władza lub instytucja zatrudniająca nie przydzieli mieszkania pracownikowi, o którym mowa w p. 8, właściwe terenowe Komisje uprawnione są do postawienia wniosku o dokonanie przydziału bezpośrednio pracownikowi na poczet kontyngentu mieszkaniowego, przewidzianego do rozdziału dla danej władzy lub instytucji (grupy użytkowników).

III. Normy zaludnienia mieszkań.

10. Ustala się następujące normy zaludnienia mieszkań zajmowanych przez pracowników państwowych:

- rodzina pracownicza, nie przekraczająca 4 osób, może zajmować nie więcej niż dwie izby, rodzina liczniejsza trzy lub więcej izb w zależności od ilości osób, stanowiących rodzinę, przyjmując normę 2 osoby na izbę. Normy powyższe ulegają powiększeniu o jedną izbę, jeżeli uzasadnia to charakter pełnionej pracy albo stan zdrowia pracownika lub członka jego rodziny, o ile w danej miejscowości wprowadzone zostały normy zaludnienia na podstawie art. 6 dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o publicznej gospodarce lokalami i kontroli najmu bardziej korzystne od wymienionych w a), stosuje się normy powszechne,
 - pracownik samotny nie może zajmować więcej niż jedną izbę.
11. Za rodzinę w rozumieniu p. 10) uważa się:
- dzieci i wnuki pracownika, jeżeli nie przekraczają 18 lat życia, chyba że pobierają naukę w szkołach,
 - małżonka pracownika,
 - rodziców lub dalszych wstępnych pracownika lub jego małżonka, jeżeli przekroczyli 60-ty rok życia, bądź są trwałe niezdolni do zarobkowania, — oraz pozostające na wyłącznym utrzymaniu pracownika,
 - rodzeństwo pracownika lub jego małżonka oraz sieroty lub dzieci przyjęte na wychowanie, jeżeli odpowiadają warunkom p. a),

e) pomoc domową, jeżeli warunki rodzinne uzasadniają jej utrzymanie (praca obojka małżonków, małe dzieci, choroba).

12. Za pracę uzasadniającą powiększenie norm zaludnienia (p. 10a) uważa się funkcje kierownicze poczynając od naczelnika wydziału oraz funkcje pełnione przez specjalistów i wymagające stałego przygotowania się poza zajęciami w zakładzie pracy (pracownicy nauki, inżynierowie, technicy, ekonomiści, prawnicy, lekarze itp.).

O potrzebie dodatkowej izby uzasadnionej stanem zdrowia pracownika lub członka jego rodziny decyduje urzędowa opinia lekarska.

13. Za izbę nie uważa się:

- 1) pomieszczenia mieszkalnego o powierzchni nie przekraczającej 8 m²,
 - 2) kuchni w lokalu zamieszkiwanym przez więcej niż jedną rodzinę.
- Pokój mieszkalny o powierzchni przekraczającej 30 m² może być uznany za 2 izby.
- Ułamków metra kwadratowego nie wlicza się do powierzchni mieszkalnej.

14. Oddawanie do użytkowania jednego lokalu mieszkalnego kilku osobom lub rodzinom powinno być stosowane wtedy tylko, gdy pozwalają na to rozkład i warunki techniczne lokalu. W przeciwnym wypadku należy pracownika przekraczającego normy przekwaterować do innego lokalu.

15. Wykonanie przekwaterowania przewidzianego p. 14 może być odroczone, jeżeli dostarczenie lokalu odpowiadającego normom napotyka na trudności.

Termin odroczenia nie może przekraczać jednego roku.

16. Normy zaludnienia mieszkań nie dotyczą:

1. lokali reprezentacyjnych,
2. lokali zajmowanych przez Podsekretarzy Stanu oraz osoby zajmujące stanowiska, uznane za równorzędne przez Prezesa Rady Ministrów,
3. lokali zajmowanych przez osoby uznane przez Prezesa Rady Ministrów za szczególnie społecznie pożyteczne.

IV. Nadzór i kontrola.

17. Nadzór nad wykonaniem postanowień niniejszej uchwały oraz nad działalnością Komisji, wymienionych w p. 5, wykonywa Komisja działająca przy Prezesie Rady Ministrów.

18. Komisje, o których mowa w p. 5, uprawnione są do kontroli stosowania norm zaludnienia mieszkań zajętych przez pracowników państwowych.

19. W przypadku, gdy właściwa władza lub instytucja korzystająca z rozdziału mieszkań nie dokona wbrew zaleceniu właściwej Komisji zaludnienia lokalu lub przekwaterowania, Komisja ta wystąpi o wstrzymanie przydzielania tej władzy lub instytucji dalszych mieszkań pracowniczych do czasu wykonania zalecenia, niezależnie od pociągnięcia do odpowiedzialności służbowej winnych.

V. Postanowienia przejściowe i końcowe.

20. Postanowienia części III i IV niniejszej uchwały dotyczą również mieszkań rozdzielonych dotychczas między grupy użytkowników (p. 1a, b, c), i przydzielonych poszczególnym pracownikom w charakterze lokali służbowych bądź mieszkań w naturze.

21. Uchwała niniejsza nie ma zastosowania do mieszkań położonych w pasie wyłączenia kolejowego oraz w obrębie lotnisk i portów morskich i rzecznych.

22. Z dniem wejścia w życie niniejszej uchwały tracą moc obowiązującą postanowienia uchwały Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1946 r. w sprawie budowy i rozdziału mieszkań dla pracowników urzędów i instytucji państwowych w Warszawie oraz z dnia 29 września 1948 r. w sprawie budownictwa mieszkaniowego dla pracowników urzędów i instytucji państwowych w Warszawie w przedmiotach unormowanych w niniejszej uchwale.

23. Wykonanie niniejszej uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów oraz wszystkim Ministrom w zakresie ich działania.

24. Uchwała niniejsza podlega ogłoszeniu w Monitorze Polskim i obowiązuje od dnia 1 stycznia 1949 r.

PREZES RADY MINISTRÓW Józef Cyrankiewicz
293.

ZARZĄDZENIE
MINISTRA ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ
z dnia 8 marca 1949 r.

w sprawie przekazania Wojewodom prawa stawiania wniosków o umorzenie prywatno-prawnych wierzycielności państwowych.

Na podstawie art. 4 ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. o umarzeniu prywatno-prawnych wierzycielności państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 228 i Nr. 9 z 1949 r., poz. 49) zarządza się co następuje:

§ 1. Upoważnia się Wojewodów do stawiania wniosków o umorzenie prywatno-prawnych wierzycielności Skarbu Państwa w przypadkach wymienionych:

- a) w art. 2 ust. (1) pkt. 1, 2 i 4 ustawy z dnia 9 kwietnia 1938 r. do kwoty 50.000 zł. i
 b) w art. 2 ust. (1) pkt. 3 i 5 powołanej ustawy, w których decyzje o umorzeniu należą do Izby Skarbowych na podstawie zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1949 r. (Monitor Polski Nr. A—4, poz. 40).
 § 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

MINISTER ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ **W. Wojski**
 294.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 28 marca 1949 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej w sprawie wynagrodzenia kierowców i innych pracowników samochodowych.

Na podstawie § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie uposażenia pracowników państwowych i samorządowych, zatrudnionych w charakterze kierowców samochodowych oraz wartowników i dozorców (Dz. U. R. P. Nr 14, poz 91) zarządza się co następuje:

§ 1. Przy ustalaniu wynagrodzenia dla kierowców i innych pracowników samochodowych, zatrudnionych w państwowych i samorządowych urzędach, instytucjach lub zakładach, stosuje się od dnia 1 stycznia 1949 r. uchwalony przez „Główną Komisję dla ustalenia nowych zasad wynagradzania pracowników uspołecznionej części gospodarki narodowej” regulamin płac kierowców pojazdów mechanicznych, warsztatowców, pomocników i innych pracowników samochodowych, stanowiący załącznik do niniejszego zarządzenia — z następującymi zmianami:

1) Kierowcy i inni pracownicy samochodowi, pozostający w stosunku publiczno-prawnym, otrzymują wynagrodzenie według odpowiednich grup uposażenia pracowników państwowych. Za godziny nadliczbowe oraz za szczególne wyniki pracy kierowcy ci mogą otrzymywać nagrody pieniężne do wysokości przewidzianej w regulaminie, w ramach odpowiednich kredytów budżetowych.

2) Kierowcom i innym pracownikom samochodowym zatrudnionym we władzach III instancji oraz w urzędach centralnych, otrzymującym wynagrodzenie według II grupy (rozdział II pkt 1 regulaminu) i wyższej, służy prawo do specjalnego dodatku wyrównawczego w wysokości 1.500 zł miesięcznie, otrzymującym zaś wynagrodzenie według III grupy i niższej — prawo do dodatku w wysokości 1.200 zł miesięcznie.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1949 r.

MINISTER SKARBU

K. Dąbrowski

MINISTER PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

w/z **Tadeusz Kochanowicz**

Podsekretarz Stanu

Załącznik do zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 28 marca 1949 r. (poz. 294).

REGULAMIN

płac kierowców pojazdów mechanicznych, warsztatowców, pomocników i innych pracowników samochodowych.

ROZDZIAŁ I

System wynagradzania.

Płace kierowców pojazdów mechanicznych, pomocników, kierowców, warsztatowców i innych pracowników samochodowych opierają się na systemie wynagradzania godzinowego oraz na systemie premiowym.

ROZDZIAŁ II.

Grupy wynagrodzenia.

1. Dla pracowników wymienionych w rozdziale I z wyjątkiem uczniów warsztatowych w I i II roku szkolenia ustala się 5 grup wynagrodzenia w następującej wysokości:

Grupa	Wynagrodzenie zasadnicze za godz. w zł.	Dodatek wyrównawczy za godz. w zł.	Dodatek lokalny	
			morski za godz. w zł.	stołeczny za godz. w zł.
I	61 lub 66	6.50	4 lub 4.50	2.40 lub 2.70
II	55.—	6.50	3.60	2.10
III	49.—	6.50	3.20	1.80
IV	44.—	6.50	2.80	1.60
V	39.—	6.50	2.40	1.40

2. Dla uczniów w I i II roku szkolenia ustala się następujące wynagrodzenie:

Rok szkolenia	Wynagrodzenie zasadnicze za godz. w zł.	Dodatek wyrównawczy za godz. w zł.	Dodatek lokalny	
			morski za godz. w zł.	stołeczny za godz. w zł.
I	23.—	6.50	2.10	1.30
II	36.—	6.50	2.10	1.30

3. Dodatek wyrównawczy przysługuje wszystkim pracownikom, pobierającym wynagrodzenie zasadnicze na podstawie przepisów niniejszego regulaminu.

Dodatek morski przysługuje wyłącznie pracownikom, zatrudnionym na obszarze miast: Elbląga, Gdańska, Gdyni, Sopotu i Szczecina — oraz powiatów elbląskiego, gdańskiego, morskiego, szczecińskiego i wolińskiego.

Dodatek stołeczny przysługuje wyłącznie pracownikom zatrudnionym na terenie miasta stołecznego Warszawy.

ROZDZIAŁ III.

Zaszeregowanie

- Do grupy I zalicza się:
 - kierowców, posiadających pozwolenie na prowadzenie pojazdów mechanicznych I kat., a prowadzących następujące pojazdy: autokary, autobusy, pociągi drogowe (t.j. ciągniki ewent. wozy ciężarowe co najmniej z 2 przyczepkami), wozy ciężarowe z przyczepką o łącznej nośności co najmniej 9 ton, wozy ciężarowe o nośności co najmniej 9 ton, wozy chłodnie, wozy baseny, wozy cysterny, wozy warsztatowe, wozy pogotowia technicznego, karetki pogotowia sanitarnego,
 - podmajstrzych i brygadzystów stacji obsługi,
 - pomocników warsztatowych posiadających uprawnienia rzemieślnicze I-szej klasy, oraz co najmniej 6-cioletnią praktykę warsztatową i ukończone 25 lat.
- Do grupy II zalicza się:
 - kierowców pojazdów mechanicznych posiadających pozwolenie na prowadzenie pojazdów mechanicznych I kat., którzy nie prowadzą pojazdów wymienionych w pktcie 1a,
 - monterów samodzielnych, posiadających uprawnienia rzemieślnicze, oraz co najmniej 5-letnią praktykę zawodową i ukończone 21 lat,
 - rzemieślników samochodowych.
- Do grupy III zalicza się:
 - kierowców pojazdów mechanicznych, posiadających pozwolenia na prowadzenie pojazdów mechanicznych II kat.,
 - monterów, posiadających co najmniej 3-letnią praktykę warsztatową i ukończone 20 lat,
 - rzemieślników magazynowych, elektromonterów.
- Do grupy IV zalicza się:
 - kierowców i pomocników, posiadających pozwolenie na prowadzenie pojazdów mechanicznych kat. III A 1 III B,
 - pomoc fachową i uczniów warsztatowych 3-go roku, posiadających co najmniej 2-letnią praktykę warsztatową i ukończone 16 lat,
 - kierowców motocykli z przyczepką lub wózków motocyklowych ponad 350 cm³ pojemności,
- Do grupy V zalicza się:
 - uczniów, pełniących funkcje pomocników kierowców, a nie posiadających pozwolenia na prowadzenie pojazdów mechanicznych.

ROZDZIAŁ IV.

Czas pracy.

- Normalny czas pracy wynosi 8 godzin na dobę, a w sobotę 6 godzin razem 46 godzin tygodniowo, płatnych za 46 godzin.
- O ile czas pracy kierowcy (pomocnika kierowcy) w tygodniu trwa krócej od 8 godzin w dni powszednie, a od 6 godzin w dni sobotnie, kierowca (pomocnik kierowcy), może być zatrudniony w ciągu następnych 3-ch tygodni do 9 godzin dziennie (w soboty do 7 godzin) z tym, że liczba godzin pracy w powyższym okresie 4-tygodniowym nie może przekroczyć 184 godzin. Pracy tej nie uważa się za pracę w godzinach nadliczbowych.
- W przemyśle przewozowym normalny czas pracy może wynosić do 10 godzin dziennie — z tym, że ilość godzin pracy nie może przekroczyć 200 godzin miesięcznie. Ustalony normalny czas pracy (200 godzin) skraca się odpowiednio o 8 godzin za każde święto, przypadające na dzień powszedni, a o 6 godzin za każde święto przypadające w sobotę.
- W razie stałego stosowania pracy w niedziele, pracodawca w porozumieniu z przedstawicielstwem pracownictwa ustali schemat i wykaz imienny pracowników według którego dzień wypoczynkowy dla poszczególnych pracowników zostanie przesunięty na dzień powszedni. W każdym razie dzień wypoczynku winien co trzy tygodnie wypadać w niedzielę.
- Godziny pracy ponad normy czasu określone w punktach 1, 2 i 3 niniejszego rozdziału uważa się za pracę w godzinach nadliczbowych.

ROZDZIAŁ V.

Wynagrodzenia za pracę w normalnym czasie pracy.

Za pracę w normalnym czasie pracy (rozdział IV p-kt 1, 2 i 3) przysługuje pracownikom wynagrodzenie wynikające z przepisów rozdziału II i III.